

Ezek az én tapasztalataim. Nem akarok szabályt felállítani másoknak, csak buzdításul mondom el azoknak, akik keresik, hogyan mondhatnák el jobban és szebben napi rózsafüzér imájukat. Lehet, hogy keresgélésünk végeredményeként ugyanarra az egyszerű módszerre találunk rá, amelyet a kezdet kezdetén gyakoroltunk, de ez már érettebb imádság lesz, s eltölt bennünket az a bizalom, hogy gyenge dadogásunk megtiszteli a Szűz Anyát és általa az ő szent Fiát, Jézust.

Josef Müllner S. J.

A JÖVŐ ÚTJA?

Külvárosi kerület. Szupermodern lakótelep, körülbelül kilencezer lakossal. Országos hírvételezőközpont a lakótelepen, mindenféle szolgáltató és kiszolgáló egység egyetlen hatalmas épülettömbben.

Tulajdonképpen minden megvan a „boldog, modern” élethez. Minden kívánság teljesíthető, minden beszerezhető, éppen csak kezünket kell kinyújtaniuk érte. Modernebben és kényelmesebben már nem is lehet élni.

Azaz, ... egy kis probléma azért csak van!

Valakinek feltűnt, hogy ebben a nagy kényelemben rendkívül „megerőltető” két kilométert gyalogolni a legközelebbi templomig. Mert templomba azért mégiscsak kell járni!

Ezen aztán többen elgondolkoztak: Ha itt lenne a templom, sokkal többen járulnának az Úr színe elé, s ha egy plébániát is fölépítenénk, akkor gyermekeink is otthon érezhetnék magukat. A kilencezer emberből körülbelül hatszázan álltak kezdetben a nemes ügy szolgálatába, s – ma áll a templom a lakótelep kellős közepén, egy hatalmas plébániaközponttal.

Mindenki elégedett: a kényelem tökéletes!

Kezdeti problémák

Nehézségek persze mindig adódnak, jelen esetben például a paphiány. Hogyan néz ki egy újonnan alapított templom pap nélkül? Az egyházmegye úgy oldotta meg a kérdést, hogy a lakótelepet az új templommal együtt filiává nevezte ki. Az anyaegyházközség is igen nagy, másrészt nincs elegendő pap, hogy önálló plébániának nyilváníthassák.

„Vonjunk be lelkipásztori munkatársakat!” (Pastoralassistenten) – született meg végre a mentőötlet. De vajon csak mentőötlet ez? Vagy pedig a jövő útja, az egyházközség életének, fejlődésének kulcsa? Meg kell próbálni! S ha beválik, akkor ez az út járható lesz más filiák sőt anyaegyházközségek számára is!

Az ötlet megvalósult, mert sokan nemcsak a kényelmes, modern lakótelep előnyeit akarták élvezni, hanem életképes és életterős közösségekben akartak élni. Egyszerű hívektől indult a kezdeményezése, amit aztán alkal-

masnak ítélte a plébános, az anyaegyházközség sőt az illetékes segédpüspök is.

Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatják, hogy a gondolat a lehető legjobb volt, s a nyomában végzett munka megteremtette gyümölcsét: „A jó fa jó gyümölcsöt terem.”

A filia élete – kollektív vezetéssel

A leányegyház vezetésének megoldása speciális nehézségekbe ütközött. Sokmindenre és szinte mindenkire tekintettel kellett lenni, így született meg az újabb ötlet: a team, vagyis egy csoport vegye kezébe a vezetést.

A plébános rendszeresen de nem mindennap látogat a filiába. Természetesen az ő irányításával, de mégis ezzel a teammel valósul meg a tervezés és vezetés.

Ma négy lelkipásztori munkatárs dolgozik szívvel-lélekkel az egyházközségben: hárman hivatásszerűen, teljes munkaidővel, a negyedik, egy hittanár minden szabadidejében. Munkaprogramjuk a következő:

Egyikük az irodai munkát végzi el, a könyveléstől a levelezésig és a hívek fogadásáig, s szervezi a templomi zenét (orgona, felnőtt-kórus, zenecsoporthoz stb.).

A másik lelkipásztori munkatárs elsősorban az iskolásgyermekkel foglalkozik: (7–12 évesek) felkészíti, oktatja, tanítja az elsődíjazókat, vezeti az iskolások különböző csoportjait, emellett állandó kapcsolatot tart a szülőkkel és segít az irodában a pasztorációs feladatok ellátásában (telefonfelügyelet, hívek fogadása, beszélgetések).

A harmadik munkatárs feladatköre rendkívüli áldozatkészséget követel: ő foglalkozik az egyházból kilépettekkel, illetve a vallásukat alig vagy egyáltalán nem gyakorlókkal. Ezért gyakran úton van, látogat. S amikor bent van a plébániaközpontban, ő vezeti a nyugdíjasok, öregek és betegek pasztorációját: hetente több rendezvényt, nyugdíjas kört, előadást szervez. Hatáskörébe tartozik a keresztségi beszélgetés és oktatás is.

A negyedik teljes szabadidejét áldozza az egyházközségre. Feladata az ifjúság (12–18 évesek) szellemi-lelki gondozása. Előadásokat, ifjúsági órákat, köröket, csoportokat szervez, készít elő és vezet. Ő állítja össze az ifjúsági misék programját (van külön ifjúsági kórus, liturgia- és zenekör) és az ő hatáskörébe tartozik a fiatalok személyes problémáival való foglalkozás. Ezenkívül kezeli, gondozza és bővíti a kommunikációs eszköztárat (könyvtár, lemezek, hangszalagok, filmek, video stb.).

Az eredményes munka főbb kritériumait így foglalta össze az egyik lelkipásztori munkatárs:

A kollektív vezetés alapfeltétele a jó együttműködés, a megbeszélések pontos megtartása. Minden héten, általában hétfőn jön össze a csoport a plébánossal. Ilyenkor dolgozzák ki a távlati terveket is, de elsősorban a konkrét heti munkafeladatokat beszélnek meg s osztják el egymás között. Elengedhetetlen

feltétel, hogy mindenki tudjon a másik feladatáról, s főleg a plébános ismerje a kitűzött célokat. Ebben a pontos előkészítésben nagyon fontos szerepet játszik a plébános, akinek bizalmát az aktív vezető csoport maradéktalanul élvezi. „Tulajdonképpen, akárcsak otthon, itt is családban élünk, s ebben a ‚családi üzemben‘ maradéktalanul jól érezzük magunkat” – foglalta össze M. Morgenbesser, egy munkatárs az egyházközségben uralkodó derűs légkör lényegét és okát.

A vezető csoport állandó kapcsolatban áll az egyházközségi testülettel. Nagyon fontos, hogy a testület tagjai bizalommal kísérjék a vezető csoport munkáját és aktívan vegyenek részt a különböző rendezvényeken. Döntő jelentőségű a jó személyes kapcsolatok kiépítése az egyházközségen belül. Ez könnyen lehetséges, ha a hívek megérik a vezető csoporton belül uralkodó harmóniát. Ennek viszont alapfeltétele a vezetők lelki képzése és képzettsége, amely állandó forrás lehet a hozzájuk forduló hívek számára is.

A lelkiélet ápolása

Munkám igazi tartalmát nem is annyira a hivatás szóval tudnám megnevezni. Inkább a munkában megtalált lelkes öröm ez, – mondja egy munkatárs. S valóban: a lelkipásztori munkatárs munkája az Örömhír megélésének és továbbadásának egy speciális formája. Ennek szenteli az életét egy egyházközség szolgálatában.

Lelkes öröm másokkal együtt és másokkal dolgozni. Perszre ez állandó készenlétet jelent, ezért alapvető szükséglet, hogy a lelkipásztori asszisztens állandóan gondozza, ápolja saját lelki életét. Egy nagyvárosban rendkívül sok lehetőség van erre. Például lelkigyakorlatok, rekollekciók. De a saját egyházközségben, illetve a vezető csoporton belül is vigyázunk arra, hogy „ne csak adjunk, hanem kapjunk is”, és így ez a lelkesedés állandó öröm marad. Ezért a heti koordinációs megbeszéléseken mindig szakítunk időt egymásra és önmagunkra is: ima, csönd, személyes és közös lelki beszélgetések a plébánossal. „Ez mindnyájunk számára végtelenül fontos” – vallanak a csoport tagjai.

Az egyházi év elején, szeptemberben pedig elvonulunk három napra, hogy plébánosunk vezetésével lelkigyakorlaton vegyünk részt. Plébánosunknak köszönhetjük, hogy ez is szerves része lett munkánknak. Ennek köszönhető részben, hogy a csoportunkban senki sem érzi megerőltetőnek a vasárnapi feladatokat. Ha estére el is fáradunk, nem érezzük terhesnek, mert megtaláljuk igazi örömlenkeket a közösségben. Fontos az is, hogy, amit csoportjainkkal végzetünk, mindig magunk is végezzük, mert így örömlenke soha sem kerül „tarkaréklángra”.

„Én személy szerint nagyon szerencsés helyzetben vagyok. Feleségem is teológiát tanul, így biztosított a közös érdeklődés. Együtt imádkozunk, együtt hallgatunk zenét, s a közös beszélgetéseink is igen fontosak. Együtt töltött bűnbánati napok vagy rekollekciók is felejthetetlen élmények. Feleségem is ugyanazt az egyházközséget szolgálja önkéntes munkával. Tanulmányai befe-

jezése után ő is lelkipásztori asszisztensként szeretne dolgozni és szolgálni", vallott a hivatásról a megkérdézett vezetőségi tag.

A szentmisék előkészítése (liturgia-kör) ugyancsak a plébános vezetésével történik, ilyenkor hallatlan erőforrásokra bukkanunk a Szentírás és az evangéliumi szakaszok elemzésével és átélmélkedésével.

„Végül örvendetes az is – zárta le gondolatsorát M. Morgenbesser – hogy személyes problémáinkkal is bizalommal fordulhatunk plébánosunkhoz.” Amikor őt hallom, arra gondolok, hogy igenis él az egyház, s élni is fog, csak engedjünk cselekvési teret benne minél több örömteli embernek.

Hangyamunka

Reálisan térképeztük fel működési lehetőségeinket, s ennek megfelelően osztottuk be a munkaköröket. Részben ezzel magyarázható, hogy mindegyikünk eredményesen dolgozik saját működési területén. Természetesen segítünk egymásnak mindenben, hiszen olyan az életünk, mint egy családé: teljes odaadással egymásért. Az a csodálatos, hogy egymáshoz is bizalommal fordulhatunk mindenkor és bármilyen problémával.

Az egyházközség élete hangyamunkát igényel: aprólékos, szívós munkát, amely – ha kévsé is – de eredménnyel jár. Amit elkezdtünk, szeretnénk véghez is vinni, s a „feladni” szót töröltük a szótárunkból.

A lakótelep kilencezer emberéből 600–800-at már áthatott a „lelkes öröm”. S ami a legnagyobb örömmel tölti el: egyházközségünknek majdnem fele fiatalokból áll (7–20 év között). Az eredmény azt bizonyítja, hogy a munka orosz-lánrészét helyes volt lelkipásztori kisegítőkre bízni. S talán még egy titka van eredményeinknek: a négy kisegítő közül három – nő!

Az egyházközség jelenleg az egész lakótelep egészséges kovásza. Így csak idő kérdése, hogy ez az egészséges egyházi közösség mikor állapítja meg: „Kicsi nekünk ez a templom, építsünk nagyobbat! S hozzá a második, még nagyobb plébániaközpontot . . .”

Papp György

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Négy és fél évig a Vila Anastácio (São Paulo) plébánia pasztorációs munkáját láttam el. Visszagondolva szülőfalumra, látom mennyivel családiasabb és éppen ezért hatékonyabb, gyümölcsözőbb lehetett akkor a magyar falu plébánosának az élete. Gyakran egy plébános 30–40 évig is megmaradt hívei között. A falu lakosságának nagy részét ő eskette, keresztelte, formálta lelkileg, erkölcsi életében. Mindenkit gyermekének, testvérének, barátjának tekinthetett. Itt Brazíliában egy plébános élete egészen más. Vegyük csak a Vila Anastácio plébániát. Otthoni, magyar stílusban indult. Az egész emigrált magyarság papja körül tömörült. A jó Szelecz Arnold atya, Szent Pál apostol szavait idézve, mindenkinek mindene lett.

Régen a legtöbb ember, aki egyik faluban vagy városban megszületett, ott is élte le az életét. São Paulo a világ második leggyorsabban fejlődő városa. Vagyis rengeteg ember özönlük be az ország különböző részéről. Részesedni akarnak São Paulo fejlett ipara és kereskedelme által nyújtott magasabb életszínvonal „áldásaiban”. A város